

# PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ TRANG NGHIỆM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 215

Các vị pháp sư, các vị đồng tu! Hai tuần lễ này do vì Úc châu có một số việc, cho nên tôi rời khỏi đạo tràng đến bên đó làm một số sự việc, đương nhiên cũng là có quan hệ mật thiết với hoằng pháp lợi sanh. Ngày mai tôi còn phải đến Cổ Tấn tham gia Phật thất. Phật thất này là cư sĩ Lý Kim Hữu phát khởi. Nghe nói Đài Loan có một đoàn, đại khái có sáu bảy mươi người tiếp nhận sự tiếp đãi của cư sĩ Lý, ở bên đó kiết thất niệm Phật, cho nên tôi cũng phải đi xem qua. Tuần sau tôi nhất định quay về, tôi trở lại tham gia giảng Kinh. Thuận tiện ở chỗ này, đem tình hình của Úc châu giới thiệu sơ lược qua với các vị.

Người địa phương Úc châu có hứng thú rất nồng hậu đối với Phật pháp. Lần này chúng ta gặp được một số người già, đại khái đều là bảy tám mươi tuổi, trong số đó có người hơn chín mươi tuổi, thân thể rất khỏe mạnh, mà còn đều là tín đồ Ki-Tô rất kiên thành. Tôi đến bên đó diễn giảng, họ đều rất hoan hỉ đến nghe. Sau khi nghe rồi họ còn muốn hỏi tôi, họ rất muốn học tập. Đây là việc tốt, đây là nói rõ tư tưởng của Phật pháp Đại thừa được mọi người khẳng định, được đại chúng hoan nghênh. Chúng ta dùng Đại thừa, đặc biệt là dùng “Kinh Vô Lượng Thọ” cùng “Đại Phương Quảng Phật Hoa Nghiêm Kinh” để dung hợp các tôn giáo khác nhau. Hy vọng chúng ta đều có thể đem tâm lượng mở rộng, có thể bao dung tất cả.

Năm nay năm thiên hỉ sắp đến. Hiện tại chúng ta đều đang tích cực trừ bị ngay trong năm thiên hỉ. Tôi liền nghĩ đến, chúng ta tặng lễ vật gì cho đại chúng, cho nên tôi mời cư sĩ Dương viết một chữ “ái”, phối lên mấy cái ấn chương, khắc ra một cái “*Thần ái thế nhân*”, lại khắc một cái “*chúng thần hoan hỉ*”. Mỗi mỗi tôn giáo đều có thần, chúng thần đều hoan hỉ. Ngoài ra khắc một cái lớn “*chân thành ái tâm*” hình vuông. Bốn chữ này tổng cộng có hai mươi bốn cách đọc, vô cùng thú vị, đây là nghệ thuật văn tự của chúng ta. Chúng ta đều đem nó xếp ra, hiện tại in ra, ngay trong ngày lễ năm thiên hỉ tặng cho mọi người. Chúng ta in ra hai mươi ngàn tám. Tôi nghĩ, mỗi một người đều có thể nhận được.

Chúng ta bình lặng mà quán sát, xã hội tuyệt nhiên không an định, tuyệt nhiên không thái bình, chúng sanh mê hoặc còn tương đối nghiêm trọng, tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, tham-sân-si-mạn không những không giảm ít, xem kiểu

dáng này dường như vẫn đang thêm lớn. Đây chính là cội gốc của xã hội bất an. Nếu như cứ như thế mà tiếp tục phát triển thì thiên tai nhân họa là rất khó tránh khỏi. Muốn giải quyết vấn đề này chỉ có giáo dục. Trong bốn loại giáo dục, thực tế mà nói, hiện tại duy nhất có thể làm đến được chính là giáo dục tôn giáo.

Cho nên, tôn giáo nhất định phải đoàn kết, các nhà tôn giáo, các thầy truyền giáo nhất định phải mở rộng tâm lượng, vô tư vô ngã, noi theo tinh thần của chúng thần yêu thế nhân, phải đem cái tinh thần này thực tiễn. Mục tiêu của chúng ta là hy vọng dùng một chữ “ái” này để giáo hóa chúng sanh thế gian, tiêu trừ tất cả kỳ thị, tiêu trừ tất cả hiểu lầm, tiêu trừ tất cả sân hận, hy vọng mọi người chân thật hiểu rõ chân tướng của vũ trụ nhân sanh. Đây là mỗi một người trong tôn giáo đều nói đến. Lời nói không giống nhau nhưng ý nghĩa hoàn toàn giống nhau. Như tôn giáo của phương Tây đều khẳng định Á Đương Hạ Oa là tổ tiên của nhân loại, hết thảy nhân loại toàn thể giới đều là hậu duệ của họ, hay nói cách khác, đã là cùng đồng một tổ tiên, đương nhiên chúng ta đều là anh em tử muội, vậy hà tất ngày ngày cãi nhau? Lại hà tất không thể vượt qua với ai?

Trong truyền thuyết cổ xưa của chúng ta, Bàn Cổ khai thiên lập địa, tổ tiên của nhân loại Bàn Cổ. Chúng ta gọi là Bàn Cổ, người nước ngoài gọi là Á Đương Hạ Oa, tôi nghĩ đại khái là một người, không phải là hai người. Chúng ta phải đem chân tướng của vũ trụ nhân sanh làm cho rõ ràng, làm cho tường tận thì nhân sanh mới có ý nghĩa. Hay nói cách khác, chúng ta phải làm một người tường tận, không thể làm một người hồ đồ. Người tường tận gọi là Phật Bồ Tát. Người hồ đồ gọi là phàm phu.

Nói đến giá trị của nhân sanh, giá trị chân thật chính là “*xả mình vì người*”, vì tất cả chúng sanh phục vụ. Tiên Hiền của chúng ta nói rất hay: “*Giúp người là gốc của an vui*”. Đây là chân thật hiểu được giá trị của nhân sanh. Không chịu giúp người khác, không chịu giúp chúng sanh, con người này sống cả một đời có giá trị gì, có ý nghĩa gì? Mỗi ngày chịu giúp người khác, tôn trọng người khác, giúp đỡ người khác, xả mình vì người thì con người này an vui.

Tháng này tôi đều đang lữ hành, người thông thường đều cảm giác rất mệt. Hôm trước ở Úc châu kiểm tra sức khỏe, chính tôi cũng rất ngạc nhiên, thể trọng của tôi tăng thêm bốn ký, trước giờ trọng lượng không nhiều đến như vậy, sáu mươi chín chầm tám, trước giờ chưa từng có. Ngày trước tôi cân thể trọng đại khái là sáu mươi bốn, làm sao có thể nhiều như vậy? Vị bác sĩ đó là người Ấn Độ. Vợ của ông ăn trường chay. Ông cũng hiểu rất nhiều đối với Phật giáo. Chúng

tôi nói chuyện cũng hơn nửa giờ đồng hồ. Chúng tôi nói đến vấn đề làm thế nào gìn giữ thân tâm khỏe mạnh.

Tâm địa nhất định phải thanh tịnh, nhất định phải vô tư vô ngã, thân thể phải thả lỏng, không nên có chút nào khấn trương, như vậy bạn lữ hành sẽ không mệt. Có rất nhiều người lữ hành cảm thấy mệt. **Tại vì sao ta không mệt? Trong tâm không việc gì, thân thể rất nhẹ nhàng, không có chút khấn trương nào. Đây là trong Phật pháp Đại thừa dạy cho chúng ta đạo dưỡng sinh. Tâm phải tịnh, tâm phải không, thân phải động. Khi động phải thoải mái thì sẽ không mệt mỗi, khi động khấn trương thì sẽ mệt mỗi, mệt nhọc.** Cái này sau khi học rồi, chúng ta lập tức liền có thể thọ dụng, liền có được chỗ tốt.

**Ăn uống phải chú ý vệ sinh, quyết định không nên quá lượng. Mỗi bữa ăn đều ăn được rất no, ăn được rất nhiều, chắc chắn không phải là việc tốt. Cổ Thánh tiên Hiền dạy bảo chúng ta, ăn cơm đến bảy phần no thì được rồi, chắc chắn có chỗ tốt đối với sức khỏe thân thể.**

Vừa rồi tôi ở phía dưới, thầy Hoằng nói với tôi về “*khéo giữ khẩu nghiệp*”. Câu sau cùng là “*khéo giữ ý nghiệp, thanh tịnh vô nhiễm*”, thầy muốn tôi giảng nhiều một chút. Vốn dĩ tôi nghĩ đoạn này có thể giảng viên mãn rồi, có thể giảng tiếp đoạn sau. Các vị mọi người đã có ý muốn nghe nhiều một chút, thì đề mục này chúng ta nói nhiều một chút cũng tốt, bởi vì đây là nền tảng của tu hành. Không luận là Tông môn, Giáo hạ, Hiền giáo, Mật giáo, thậm chí đến Tiểu thừa, người xưa đều dạy người “*tu từ căn bản*”. Căn bản chính là cái “*tâm*”. Tâm quyết định phải chân thành.

“*Chân thành*” là gì? Cuối triều nhà Thanh, tiên sinh Tăng Quốc Phiên ở trong “*Độc Thư Bút Ký*”, đem chữ “*thành*” này làm một chú giải nhỏ. Ông chú được rất hay: “*Một niệm không sanh gọi là thành*”. Ý này cùng trong Phật pháp đã nói là giống nhau, không có một tạp niệm nào. “*Tạp niệm*” là gì? Ý niệm không tương ưng với tâm tánh chính là vọng niệm. Thành thì mất đi rồi. Người thế gian thông thường gọi là ý chí tập trung, tinh thần tập trung, đó cũng là ý nghĩa của “*thành*”. Tập trung thì sẽ không tán loạn. “*Tán loạn*” chính là thông thường thường nói con người không có tinh thần, đây là tâm tư tán loạn, tâm tư hôn trầm, người hiện rõ không có tinh thần. Cho nên, tu hành phải nắm được trung tâm, tâm phải thanh tịnh, trong tâm không thể có một chút nào. Lời này nói ra thì dễ dàng, làm thì thật không dễ dàng. Máy người có thể làm được? Có thể nói không có người nào có thể làm được. Nếu có thể làm được thì con người này

là Thánh nhân, không phải phàm phu. Chúng ta phải làm sao? Phật Bồ Tát từ bi, Phật dạy bảo chúng ta một phương pháp, đó chính là niệm Phật. Việc này thì dễ làm rồi. Nếu trong tâm chúng ta không có một ý niệm nào thì không dễ dàng. Có một niệm, không nên có các niệm khác, dùng một niệm đánh bật đi tất cả các tạp niệm. Dùng một niệm, một niệm này chính là Phật hiệu “*A Di Đà Phật*”. Một niệm này gọi là “*chánh niệm*”. Trong tâm bạn niệm A Di Đà Phật, niệm này là chánh niệm. Thế nhưng phải ghi nhớ, chúng ta ngày nay niệm “*A Di Đà Phật*”, Phật hiệu này là chánh niệm tương tự, không phải là chánh niệm chân thật. Vì sao vậy? Ngày nay chúng ta là có tâm niệm Phật, cho nên đây là tương tự, đến lúc nào niệm đến “*niệm mà không niệm, không niệm mà niệm*”, câu Phật hiệu này là chánh niệm chân thật. Cảnh giới này không thể nghĩ bàn. Hai câu nói này các vị có thể nghe, không nên nghĩ. Vì sao vậy? Không phải cảnh giới của chúng ta, nên nghĩ không đến, vừa nghĩ thì biến thành vọng tưởng, chánh niệm cũng mất tiêu rồi, ngay chánh niệm tương tự cũng không có. Cho nên không nên nghĩ tưởng nó, chính mình ngày hôm nào vào được cảnh giới này, bỗng nhiên khai ngộ: “*Thì ra là như vậy!*”.

Làm thế nào để thời gian khai ngộ của chúng ta được sớm hơn? Đây là một việc tốt. Bao gồm tất cả chúng sanh, tương lai đều phải làm Phật. Muốn làm Phật, đương nhiên bạn nhất định phải khai ngộ. Bạn không khai ngộ thì bạn không vào được cảnh giới của Phật. Thế nhưng nếu muốn chân thật khai ngộ, biện pháp tốt nhất là đem tâm lượng mở rộng. Người xưa chúng ta nói được rất hay: “*Lượng lớn phước lớn*”. Đó là chân thật, không phải giả. Người nhất định phải có độ lượng bao dung khắp hư không, khắp pháp giới, bạn khai ngộ thì không xa. Phàm phu thông thường ngay một người cũng không thể bao dung, xem thấy người này ưa thích, xem thấy người kia chán ghét, vậy thì không được, độ lượng này quá nhỏ.

Lần này ở Úc châu, tôi gặp được mấy đồng tu, tôi dạy họ: “*Chúng ta ở chung với Phật Bồ Tát rất tốt, chúng ta ở chung với yêu ma quỷ quái cũng rất tốt, giống y như với Phật Bồ Tát. Chúng ta không có cái độ lượng này thì không được*”. Phật có thể bao dung mười pháp giới. Mười pháp giới, bên trên là chư Phật, bên dưới là ngạ quỷ, súc sanh, địa ngục, làm thế nào bao dung? Bình đẳng bao dung, thanh tịnh bao dung, từ bi bao dung, chân thành bao dung. Học Phật chính là học ở những chỗ này, chính ở ngay trong cuộc sống thường ngày, trong đời nhân xử thế tiếp vật mà luyện công phu. Chân thật đem thanh tịnh bình đẳng tâm thực tiễn, bạn mới có thể khai mở được trí tuệ. Vì sao vậy? Không chân thành, không thanh

tịnh, không bình đẳng, không từ bi chương ngại cửa ngõ của bạn. Tại vì sao bạn không khai ngộ? Chương ngại quá nhiều rồi, cần phải đem chương ngại trừ bỏ, bạn tự nhiên liền khai ngộ.

Người biết dụng công là đối người đối việc đối vật ngay trong cuộc sống thường ngày. Bạn nói: *“Tôi không biết tu”*. Tôi dạy bạn một phương pháp, phương pháp này vẫn không phải tôi dạy mà là chư Phật Bồ Tát dạy, tổ tổ truyền nhau, đó là cung cung kính kính chấp tay *“A Di Đà Phật”* đối với tất cả người, tất cả việc, tất cả vật, một câu *“A Di Đà Phật”*, bình đẳng. Trong miệng niệm một câu *“A Di Đà Phật”*, trong tâm đối với đối tượng này, người sự vật, họ chính là A Di Đà Phật. Vậy rốt cuộc là thật hay là giả? Tâm của bạn thật thì đó chính là thật, tâm của bạn vọng thì chính là hư vọng. Thành thật mà nói, trên cảnh giới không có chân - giả, không có tà - chánh. Tà - chánh, chân - giả đều ở tâm của bạn. Tâm của bạn thật thì tất cả pháp đều là thật, tâm của bạn chánh thì tất cả pháp đều chánh, tâm của bạn tà thì tất cả pháp đều là tà, tâm của bạn vọng thì tất cả pháp đều là vọng. Trên Kinh Đại thừa thường hay dạy chúng ta: *“Cảnh tùy tâm chuyển”*. Pháp Tướng Tông nói rất hay: *“Duy thức”*, không thừa nhận có cảnh giới, không thừa nhận cái cảnh giới tướng này. Vì sao vậy? *“Tướng”* là sở chuyển, là sở sanh; năng sanh năng biến là *“tâm tánh”*. Trên Kinh Đại thừa nói được quá nhiều. Người học bước đầu phải hy vọng vào cửa, nhất định phải biết *“một môn thâm nhập”*, bạn mới có thể vào cửa được.

Tại vì sao vào cửa khó như vậy? Chúng ta xem truyền ký của Tổ sư đại đức xưa nay, xem *“Cao Tăng Truyện”*, *“Cư Sĩ Truyện”*, *“Thiện Nữ Nhân Truyện”* được thu tập ở trong *“Đại Tạng Kinh”*, những người học Phật ba năm đến năm năm đều khai ngộ. Vì sao chúng ta ngày nay làm mấy mươi năm, ngay đến bên bờ *“ngộ”* cũng không đến được, nguyên nhân ở chỗ nào? Tuyệt đối không phải năng lực của chúng ta không bằng người xưa, cách nghĩ như vậy thì sai rồi. Thực tế mà nói, phương pháp của chúng ta không tốt như người xưa, phương pháp của người xưa là chính xác. Phương pháp này là Phật Phật truyền nhau, tổ tổ tiếp nối. Ngày nay chúng ta xem thường. Phương pháp này chính là *“một môn thâm nhập”*, không có gì khác *“một môn”*. Tâm của họ là định, tâm là thanh tịnh. Chúng ta ngày nay cái tâm này không thể định lại, hiếu kỳ.

Hôm qua trở về, tôi ở trên phi cơ gặp được Pháp sư Ngô Bình đang xem *“Kinh Lăng Nghiêm”*. *“Kinh Lăng Nghiêm”* không phải không tốt. Tôi hỏi cô ấy: *“Cô đang học cái gì?”*. Cô nói: *“Con đang học “Kinh Vô Lượng Thọ”*”. Tôi nói: *““Kinh Vô Lượng Thọ” vẫn chưa khai ngộ, làm sao cô có thể xem “Kinh Lăng*

*Nghiêm? ”*”. Tôi nói: “*Hiếu kỳ thì xong rồi*”. Tâm hiếu kỳ thì xong rồi, vậy thì không thành thật, không thể một môn thâm nhập. Đến lúc nào bảo bạn xem tất cả Kinh? Khai ngộ rồi. Người xưa nói: “*Ngộ hậu khởi tu*”. Sau khi khai ngộ, thì xem tất cả Kinh giống như Bồ Tát Long Thọ ngày trước vậy. Chúng ta xem thấy ở trên Kinh, thấy Long Thọ, thấy Thiên Thân, ba tạng mười hai bộ giáo ba tháng thì xem xong rồi, liền thông đạt rồi. Phải sau khi ngộ thì được. Chân thật là sau khi đại triệt đại ngộ, minh tâm kiến tánh, ba tháng thì thông đạt tất cả Kinh mà Thích Ca Mâu Ni Phật 49 năm nói ra. Thí dụ này quá nhiều. Bạn chưa có khai ngộ thì bạn cả đời đều không thể thông đạt. Chúng ta nhất định phải biết căn tánh của chính mình, phải học thành thật. Việc này quan trọng hơn bất cứ thứ gì. Chuyên công một bộ Kinh, ưa thích “*Lãng Nghiêm*” thì chuyên công “*Lãng Nghiêm*”, vậy thì đúng. Trong tất cả Kinh luận, bạn chỉ chọn một thứ. “*Pháp môn bình đẳng, không có cao thấp*”. Câu nói này của Thế Tôn chúng ta phải ghi nhớ. Chọn lựa Kinh luận nhất định chọn lấy thích hợp với trình độ của chính mình, thích hợp hoàn cảnh tu học của chính mình thì bạn học không khó. Bạn học những Kinh luận nghi quy này không tương ứng với hoàn cảnh sinh hoạt của chính bạn thì bạn học rất khó. Cho nên đại đức xưa thường nói, trong pháp môn có pháp dễ hành, trái với pháp dễ hành thì chính là pháp khó hành. Thích hợp căn tánh chính mình, thích hợp với trình độ chính mình, thích hợp hoàn cảnh sinh hoạt chính mình, đó gọi là “*đạo dễ hành*”.

Cho nên, ở vào Thời kỳ Mạt Pháp này, đạo dễ hành đích thực là “*pháp môn Tịnh Độ*”. Đạo dễ hành trong pháp môn Tịnh Độ đích thực là “*trì danh niệm Phật*”. Đồng tu phải phát tâm nghiên giáo, phải phát tâm giảng Kinh, đây là việc rất tốt. Nếu như bạn thật phát cái tâm này, không phải vì danh vọng lợi dưỡng của chính mình, chân thật là vì nỗi huệ mạng của Phật hoàng pháp lợi sanh, bạn lập tức liền được chư Phật hộ niệm, Bồ Tát thiện thần ủng hộ. Tâm bạn vừa phát thì liền có cảm ứng không thể nghĩ bàn. Nếu như có chút nào tâm danh lợi xen tạp trong đó, có chút nào ý niệm tự tư tự lợi xen tạp ở trong, vậy thì không được, thì không có cảm ứng. Người xưa thường nói: “*Trong Đê Hồ không thể xen tạp chút độc được*”. Chân tâm thuần tịnh liền có cảm ứng. Bạn có thể một môn thâm nhập thì bạn sẽ có một ngày khai ngộ. Nếu không ngộ thì quyết không đụng đến các Kinh luận khác. Kinh luận còn không đụng đến, huống hồ các pháp khác của thế gian này!

Hiện tại chúng ta đang ở thời đại này, vì để cứu vãn kiếp vận, sức mạnh một mình chúng ta, một tôn giáo không được, không giải quyết được vấn đề, phải liên

kết tất cả các tôn giáo thế gian lại, đồng tâm hiệp lực mới có thể giải quyết được vấn đề này. Thế là chúng ta lướt qua giáo nghĩa Kinh giáo của tất cả các tôn giáo khác, ở ngay trong học tập của chúng ta, đây gọi là “trợ tu”, Tịnh Độ thường gọi là “chánh trợ song tu”. Tịnh Độ của chúng ta là chánh tu của chúng ta, là chủ khóa của chúng ta, học tập trong trường đó là chủ khóa của chúng ta. Chúng ta phải hiểu rõ giáo nghĩa của các tôn giáo khác, đây là khóa phụ của chúng ta, hoàn toàn là giúp đỡ chúng sanh. Tu học, trợ và chánh nhất định phải rõ ràng, như vậy mới có thể được định, mới có thể khai ngộ. Sau khi ngộ rồi, giống như cảnh giới của “Kinh Hoa Nghiêm” vậy, bao gồm giáo học của tôn giáo đều là chánh khóa, không có trợ tu, toàn là chánh tu. Bạn có năng lực rồi, vừa tiếp xúc liền thông đạt, liền tường tận, liền không mê hoặc.

Tại sao các Bồ Tát thì được, chúng ta thì không được? Chúng ta ở trong lúc giảng dạy thường hay khuyến khích các đồng tu, then chốt chân thật chính là tự tư tự lợi, không buông xả đi cái “ta”. Trên “Kinh Kim Cang” giảng: “Ngã tướng, nhân tướng, chúng sanh tướng, thọ giả tướng”, bốn tướng bốn kiến không thể phá, cho nên chúng ta không cách nào có thể sánh được với các Bồ Tát. Bốn tướng bốn kiến phá rồi, con người này chính là Bồ Tát, cho dù họ chưa thọ qua giới Bồ Tát, họ cũng là Bồ Tát thật. Bốn tướng chưa phá, một năm thọ một lần giới Bồ Tát, họ cũng không phải là Bồ Tát. Chẳng phải trên Kinh đã nói được rất hay rồi sao? “Nếu Bồ Tát có ngã tướng, nhân tướng, chúng sanh tướng, thọ giả tướng thì chẳng phải Bồ Tát”. Trong bốn tướng, cái gốc này là ngã tướng. Chúng ta phải ở ngay chỗ này mà dụng công phu. Cách phá thế nào vậy? Chính là tôi thường nói, phá tự tư tự lợi. Tự tư tự lợi làm thế nào phá? Khởi tâm động niệm đều nghĩ đến người khác, không nên vì chính mình mà nghĩ; nghĩ đến xã hội này, nghĩ đến chúng sanh khổ nạn của thế giới này, thì ý niệm sai lầm này mới có thể chuyển đổi được.

Phàm phu, thực tế mà nói, bị tự tư tự lợi hại khổ. Bạn cho rằng cái này có chỗ tốt? Tại sao bạn nhiều bệnh? Tại sao bạn không khỏe mạnh? Tại sao bạn sống khổ cực đến như vậy? Tại sao có nhiều tai nạn đến như vậy? Thấy đều là từ tự tư tự lợi mà ra. Họa hoạn vô cùng! Nhà Phật gọi là thiện ác. Nguồn gốc của ác chính là “ngã tướng”. Người thế gian đối với “ngã” chấp trước kiên cố, không biết được vì người là chân thật an vui, vì chúng sanh là chân thật hạnh phúc. Tất cả vì chúng sanh, chính mình đời sống rất thanh khổ, đó là người khác nói, trong mắt của người khác thấy chúng ta rất thanh khổ. Chúng ta cũng không ăn thịt, cũng không ăn cá, những chốn vui chơi đều không đến, sống ở thế gian có ý nghĩa gì

chứ? Họ làm gì hiểu được, ý nghĩa của chúng ta sâu rộng hơn so với họ rất nhiều, ý nghĩa của chúng ta thật hơn so với họ. Ý nghĩa của họ là giả, không phải là thật. Chúng ta sống là có ý nghĩa chân thật. Thực tế mà nói, họ chân thật không có ý nghĩa gì, đem không có ý nghĩa xem thành có ý nghĩa, sai lầm rồi. Khi chúng ta vừa so ra, chúng ta khỏe hơn so với họ, chúng ta cũng an vui hơn họ, chúng ta thường sanh tâm hoan hỉ. Nhất định phải hiểu những đại đạo lý này, đây là chân lý của vũ trụ nhân sinh.

Tu tâm, chúng ta đem cả thầy Phật pháp quy nạp lại viết thành mười chữ: “*Chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi*”. Hy vọng mọi người không nên quên đi. Phải đem mười chữ này thực tiễn, bạn liền có thể vào được cảnh giới của Phật. Mười chữ này chính là tiêu chuẩn của pháp môn tâm địa phàm - Thánh. Trái ngược với mười chữ này là đạo địa của phàm phu, tương ứng với mười chữ này chắc chắn là Phật Bồ Tát.

“*Khéo giữ khẩu nghiệp, thanh tịnh vô nhiễm*”. Chúng ta ở chỗ này mà hạ công phu. Trước tiên học đến cái gì? Học đến tôn trọng người khác, học đến yêu thương người khác, học lấy giúp đỡ người khác. Tâm bệnh trước đây của chúng ta là tự đại, ngạo mạn, không biết tôn kính người khác, xem thấy người khác tốt hơn mình thì đố kỵ, xem thấy người khác không bằng mình thì xem thường, đây là đại bệnh. Chính mình xan tham, bòn xén, không chịu giúp đỡ người khác, đây đều là hành vi sai lầm, ý niệm sai lầm. Chúng ta phải từ chỗ này mà cải đổi lại, không luận là người nào cũng phải tôn kính bình đẳng. Chúng ta tôn kính đối với Phật thế nào, thì đối với tất cả chúng sanh phải tôn kính y như vậy, không chỉ đối với chúng sanh hữu tình như vậy, mà đối với chúng sanh vô tình cũng như vậy. Chúng sanh vô tình như cây cối hoa cỏ, bạn có tôn kính chúng hay không, có yêu thương chúng hay không, có giúp đỡ chúng hay không? Bạn giúp đỡ chúng thì chúng cũng hồi báo. Người yêu hoa, hoa ở trước mặt họ nở ra đặc biệt đẹp, đó là hồi báo. Thực vật đều có cảm ứng, hướng hồ là động vật!

Lần này, có mấy vị đồng tu đi theo tôi mấy ngày, cùng đi du lịch một vài nơi. Chúng tôi có một cảm xúc rất rõ ràng, trên núi Cổ Tấn không có muỗi, không có gián, trong phòng đèn mở rất sáng, tất cả cửa đều mở hết nhưng đều không có. Chúng ta ở Úc châu thì có, cần phải làm lưới ở cửa sổ, cửa cái. Do nguyên nhân gì? Trên núi Cổ Tấn, cư sĩ Lý Kim Hữu, những người này ở trên núi sáu năm, họ yêu thương động vật, yêu thương cây cối hoa cỏ, thế nên chúng có hồi báo. Lúc trước chúng cũng có, thí dụ này chúng ta xem thấy từ trên sách xưa, xem thấy trong truyện ký của Đại Sư Ấn Quang Ngài, Ấn Tổ sau 70 tuổi, nơi của Ngài ở



muỗi gián bọ nhảy không tìm thấy một con, người khác ở thì có thể nhưng Ngài ở thì không có. Do nguyên nhân gì? Tâm yêu thương. Bạn tôn trọng chúng thì chúng tôn trọng bạn, bạn yêu thương chúng thì chúng cũng yêu thương bạn.

Đạo tràng ở Úc châu chúng ta, hiện tại Pháp sư Ngô Khiêm đã ở nơi đó một năm rồi. Tôi liền hỏi cô ấy công phu thế nào rồi? Thành tích như thế nào? Cô ấy nói những chú chuột, gián, bọ nhảy, muỗi so với lúc mới đến đã ít đi phân nửa rồi. Tôi nghe rồi gật đầu, không tệ, xem ra cô cũng có công phu, ít đi phân nửa. Hy vọng gia công tu hành, hy vọng sau ba năm ở nơi đây thấy đều không còn. Thật làm đến được, không phải không làm được. Công phu tu hành của chúng ta là từ những chỗ này mà xem, không phải giả bộ làm ra, từ chỗ này xem công phu thật. Nhất định phải bồi dưỡng tâm chân thành, chắc chắn không có hư ngụy. Người khác gạt ta nhưng ta không gạt họ. Phải ở ngay chỗ này mà hạ công phu. Cho nên người xưa thường nói, tu hành bắt đầu từ không vọng ngữ. **Chúng ta nói chuyện với người còn phải che giấu, vậy thì không được rồi. Vì sao vậy? Chân thành không có.** Không có chân thành thì thanh tịnh cũng không, bao gồm tất cả đều không có. Chân thành là cội nguồn. Đối đãi bất cứ người nào đều dùng tâm chân thành. Quyết định không nên sợ người khác ức hiếp bạn, không nên sợ người khác lừa dối bạn. Họ lừa thì cứ để họ lừa, họ dối gạt thì cứ để họ dối gạt. Chúng ta chỉ là một mực chân thành thì chúng ta ngay một đời này có thể thành tựu. Anh lừa dối tôi nhiều nhất được một trăm năm là nhiều lắm rồi, sau một trăm năm ta làm Phật rồi. Mười pháp giới, mỗi người đi mỗi đường của mình. Bạn gạt tôi, tôi cũng gạt bạn; bạn không thành thật đối với tôi, tôi cũng không thành thật đối với bạn, vậy thì đạo Bồ Tát của chúng ta liền mất hết. Đạo lý này luôn phải tường tận, luôn phải thấu suốt.

Sáu câu trong đoạn Kinh văn này, sáu câu “*khéo giữ ba nghiệp*”, ý nghiệp đích thực là đại căn đại bản. Chỉ cần ý nghiệp thanh tịnh thì thân nghiệp, khẩu nghiệp tự nhiên liền thanh tịnh. Quyết định không thể nào có ý niệm chiếm tiện nghi của người khác. Các vị phải nên biết, chiếm tiện nghi là chân thật thiệt thòi. Người chịu thiệt chân thật có phước. Người xưa thường nói, chịu thiệt là phước. Người hiện tại đều sợ chịu thiệt, đều sợ người khác chiếm tiện nghi của chính mình, vậy làm sao được. Tin Phật, chân thật tin Phật, Phật là Đại Thánh nhân, gọi là Đại Thánh nhân vì đối với chân tướng của vũ trụ nhân sinh triệt để tường tận, các Ngài dạy bảo chúng ta làm sao có thể có sai lầm? Bạn chân thật tin tưởng, bạn chân thật làm theo thì chắc chắn có chỗ tốt, không thể có hoài nghi.

Đạo tràng chúng ta ở Hong Kong hiện tại đã có thể hoạt động rồi. Đạo tràng này là một phòng ghi hình, chúng ta làm được rất là vừa ý, dùng tiền tuy không phải rất nhiều, thế nhưng thiết bị của chúng ta là hiện đại nhất, tốt nhất. Chúng ta chế tác hiệu quả, chắc chắn sẽ không thấp hơn đài truyền hình thông thường. Chúng ta có người chuyên nghiệp đang thao tác. Chúng ta phải tận dụng lợi dụng thiết bị khoa học kỹ thuật cao. Cho nên, tôi nghĩ năm tới đồng tu chúng ta luân lưu, các vị tự mình ở nơi đây cố gắng chuẩn bị tốt, mỗi một người ghi hình một bộ đĩa, mỗi một đồng tu đi đến Hong Kong ở một tuần lễ, ghi hình mười giờ đồng hồ, giảng đề tài gì thì các vị chính mình chọn lựa. Cái này ghi hình thì đài truyền hình vệ tinh thông thường đều vui thích tiếp nhận, bởi vì bạn đạt đến trình độ của họ yêu cầu. Ngoài các đồng tu chúng ta ra, tôi đã nghĩ đến mời thỉnh những chuyên gia học giả hải ngoại, Hong Kong, Trung Quốc, Đài Loan. Chỉ cần họ bằng lòng, chúng ta liền mời họ đến Hong Kong ở một tuần lễ đến mười ngày. Chúng ta phụ trách phí dụng. Hy vọng họ ở trong phòng ghi hình này của chúng ta cũng có thể ghi lại một chuyên tập. Các vị giáo thọ già có chuyên môn nghiên cứu đối với Bách Gia Chư Tử của chúng ta, chúng ta là nghĩa vụ vì họ mà phục vụ, ghi lại bộ chuyên tập cho họ. Thế nhưng chúng ta chỉ có một điều kiện là không có bản quyền. Nếu có bản quyền thì chúng ta không phục vụ, bạn đi tìm nơi khác. Chúng ta hy vọng đem những quốc túy của chúng ta truyền lại cho đời sau, mở mang rộng lớn. Sau khi ghi hình lại rồi, tương lai có thể phối âm Anh văn, Pháp văn, phối âm Tây Ban Nha, phối các loại ngôn ngữ khác nhau lưu thông đến toàn thế giới để giới thiệu văn hóa của chúng ta. Văn hóa không phân cõi nước, không phân chủng tộc, không phân tôn giáo, nó là di sản chung của toàn nhân loại. Chúng ta phải có nhận biết này, chúng ta có trách nhiệm, có nghĩa vụ đem nó mở mang rộng lớn, lưu truyền cho đời sau.

A Di Đà Phật!

*Cẩn dịch: Vọng Tây cư sĩ*